

# சிறுவர் பாடல்களும் நீதிக் கதைகளும்



வெள்ளைக் கொம்பன்

சிவமயம்

“பக்தனாய் இரு முட்டாளாய் இராதே”  
- பகவான் ஸ்ரீ இராமசுருஷ்ணர்

### மலரும் உள்ளங்களுடன் சில மணித்துளிகள்

கதை சொல்வதும் கேட்பதும் மனிதனின் மொழி வரைச்சியுடன் பின்னிப் பின்னாந்து இரண்டறக்கெந்து வீட்டது இற்றைக்கு ஜம்பதாயிரங் வருடங்களுக்கு முன் தோற்றம் பெற்றதாகத் தூதப்படும் எனது தாயமொழியாகிய தமிழ் மொழியும் இதற்கு விதிவியக்கல்ல. இது காலத்தால் அழியாத பெருப் காப்பியங்களையும், இதிகாச புராணங்களையும், பஞ்ச தந்திரம் போன்ற பல கதைகளையும் தனிக்கூடத்தே கொண்டு செழித்து நிற்கிறது.

கதைகளில் மிருகங்களினை உருவகப் படுத்தி அவற்றின் குணங்களுக்கேற்ப கதாபாத்திரங்களாக வெளிப்படுத்துவது மகாபாரதம் முதல் இன்று வரை வழக்கத்தில் உள்ள ஒன்றாகும். இந்த வழக்கில் மனித வாழ்க்கைக்கு தேவையான சில அடிப்படைக் கருத்துக்களை இந்தக் கதைகளின் ஊடச்சு வெளிப்படுத்த முயன்றுள்ளேன். இதில் எந்தளவுக்கு வெற்றி பெற்றுள்ளேன் என்பதை தீவிரவிக்கும் பெசருபடு உங்களுடையதாகும். இவை சிறுவர்களை மையமாகக் கொண்டு ஏழுதப்பட்டு இருப்பினும் பெசீவர்களும் ஆரவாட்டன் படிப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

“எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காணப்பது அறிவு”

நன்றி

ஏன்றிலிப்பாய்

என்றென்றும் அன்புடன்  
வெள்ளைக்கொம்பன்

## பிள்ளையார்

அன்புடன் நல்வாழ்வதற்கும்  
ஆசிரியர்கள் அருகமரும்  
இனியதெல்லாம் விரும்பியுண்ணும் பிள்ளையார்?  
ஈசன் பெற்ற முதற்  
உடைமெல்லாம் கொண்ட  
வளர் சந்தி உடந்திருக்கும்  
ஏன்னென்றால் தந்தருணும்  
ஏறுமதில் வாகனாற்கு முத்  
ஜந்தெழுத்து வடிவமான  
ஒற்றைக் கொட்டி வைத்திருக்கும்  
ஒங்கார் ரூபமான உருவுடைய  
ஒளவைக்கருள் செய்த

பிள்ளை யார்?  
பிள்ளை யார்?

## சக்தி

அதிலெமல்லாம் ஆட்டுவிக்கும்  
அடியவரைக் காத்தருணும்  
அருள் வீரம் தத்தருணும்  
அவனிபென்னாம் வீற்றிருக்கும்  
கலைகளெல்லாம் உணர்த்துவரும்  
கவலையெல்லாம் தீர்த்தருணும்  
கற்ற வித்தை உணருளே  
கஸை மகளே கற்பக்கே  
செல்வுமெல்லாம் பெருக வரும்  
செங்கமலம் மீதமரும்  
செழிக்கின்ற வாழ்வுருணும்  
செம்மை நிறை சித்திரமே

அன்பு நிறை சக்தி  
அங்கி நிறை சக்தி  
அன்பு நிறை சக்தி

## முருகன்

அன்புடனே குள்ளி வரும் எங்கள் முருகா  
ஆறுதலைத் தந்தருள்வாய் கண்ணன் முருகா  
இனிப்பெல்லாம் சிறந்திடவே சக்தி குமார  
ஈசன் பெற்ற பாஜானே வள்ளி தலைவா

உண்ணமதனை சொல்லுகிறோம் புள்ளி முயிலா  
ஊற்றெடுக்கும் தமிழ் தந்த நல்லை அழகா  
என்றும் எங்கள் மனமிருக்கும் கொள்ளைக் குழந்தாய்  
ஏற்றமுடன் பாடவந்தோம் பிள்ளைத் தமிழே

ஐயமெல்லாம் போக்கி வீடுச் சுறிவுச் சுடரே  
ஒற்றுஞமையாய் நாமிருப்போம் துயரம் கெடவே  
ஒம் என்ற பொருள் கொள்ள தந்தை குருவே  
ஒளவை தமிழ் விளக்கிடவே நீயும் அருளே

## கண்ணான்

வெள்ளைப் பசுக்கள் ஒடுதே  
கண்ணன் குழலை ஊதிட  
வேறூகானம் கேட்குதே  
வேதனைகள் போக்கிட

இடையரென்னாம் ஒடுநார்  
இறைவன் கீதம் கேட்டிட  
இயற்கை எல்லாம் மயங்குதே  
இனிய குழலின் உதையில்

வெள்ளை திருடும் சின்னக் கண்ணன்  
தெய்வ கானம் பொழிகிறான்  
வேண்டி நீற்கும் சிறுவர்க்கெல்லாம்  
வேண்டும் ஏரம் கொடுக்கிறான்.

## அண்டு

உடக் கருண்டை இயங்குது  
உண்மையான அன்பிலே  
உயிர்கள் எல்லாம் வாழுது  
ஊறும் உள்ளக் கருவையில்

இயற்கை எல்லாம் இயங்குது  
ஈசன் சொரியும் அன்பிலே  
இருக்கும் பொருட்கள் யாவையும்  
உழையின் அன்பு விளைவுகள்

அன்பு பேண அவனியில் உதித்தனர்  
அருளும் இராமவிருஷ்ணர் சாரதாவுமே  
வீரம் போற்றும் நரேந்திரர் பேச  
புத்தர் நவிகளும் அன்பு ரூபமாயினர்

## இயற்கை

வானும் கடலும் நதிகளும்  
மின்னும் வண்ண மீன்களும்  
நாயிருக்கும் பூமியும்  
வீக்கம் இனிய தென்றலும்

பொழியும் வான் மழையதும்  
பூவும் களையும் மரங்களும்  
செழியையான பயிர்களும்  
சிந்திக்கின்ற மனிதனும்

கானும் விலங்கு சானவையும்  
கைத்துப் பாடும் மொழிகளும்  
கதிரும் வண்ண நிலவுமே!  
இயற்கை அன்னன செல்வமே!

## நிறங்கள்

வான் நிறம் நீலம்  
வளரும் பயிர் பச்சை  
பாலின் நிறம் வெள்ளை  
நெங்கிள் மனிச் சஞ்சன்

இரத்த நிறம் சிவப்பு  
காக்கை உடல் கறுப்பு  
நாவல் ஹிதை ஊதா  
நமதுலகம் வர்ணக் கோலம்

## தமிழ்

அம்மா என்பது தமிழ்ச் சொல்லு  
அவனியிற் சொல்லும் முதற் சொல்லு  
எம்மாநிலத்தில் தமிழ் விளங்க  
ஏற்றாடனே நாம் உழைப்போம்

பாசதி புதூந்த தமிழ் மொழியே  
பாவலர் போற்றிடும் நன் மொழியே  
காலியம் பலவும் தாங் தந்து  
கரும்பாய் இனிக்கும் செம்மொழியே.

சிந்தனை செய்வது தமிழ்னிலே  
சொல்லும் செயலுடை எம்மெசுறிக்கே  
ஏற்போம் என்றும் நம் மொழியை  
கணியாய் கணைக்கும் முத்தமிழே.

## வாழும் வழமை

(அ)

அன்பு எங்கும் பெருகிடவே  
ஆகை மெல்லச் சூறந்திடவே  
இன்பம் என்கும் பெருகிடவே  
ஈகை செய்து வாழ்ந்திடுவோம்  
  
உண்மை பேசி நானுயர்வோம்  
ஊரார் போற்ற வாழ்ந்திடுவோம்  
எண்ணும் எழுத்தும் ஏற்றிடுவோம்  
ஏற்றம் பேற்றே சிறந்திடுவேசம்.

ஐயம் போக்கித் தெளிந்திடுவோம்  
ஒந்துமை பழமாய் இருந்திடுவோக்  
ஒதல் நன்றே செய்திடுவோம்  
ஒள்டதம் நிகும் உடல் பெறுவோம்

(ஆ)

அன்பு தெய்வமென்று என்னும்  
ஆஸயம் தொழுவது நன்று  
இன்பமென்றும் இங்கு கேள்வுமென்று  
ஈசன் பாதம் போற்று நின்று

உழைத்து வாழ்ந்திடல் பண்பு  
ஊருக்கு உழைத்திடல் மாண்பு  
எண்ணம் சிறந்திட நம்பு  
ஏற்றம் பெறுவது வாழ்வினில் தோன்பு

ஐயம் தீர்ப்பது உண்மை  
ஒன்று படிடிருத்தல் வண்மை  
ஒதுதல் நன்றே கிள்ளமை  
ஒள்ளவயிள் வாய்மொழி நன்மை  
அஃகிது இங்கு வாழும் வழுகை

## உழைப்பு

உசக அச்சின் எண்ணையே  
உழைப்பின் வியர்வை தான்டா  
வாழும் உலகம் யாவையும்  
உழைப்பை நம்பித் தான்டா

இயற்கை அழகு இயங்கும் இயற்கை - இது  
இறைவன் செய்யும் தொழில்களே  
ஒடும் மனிதர் பறக்கும் பறவை  
படைப்புத் தொழிலின் ரகசியம்!

கணிதை செய்தல் உழவு செய்தல்  
கவலைச் சிறப்பு ஆக்குதல்  
இரும்பை மாற்றி கருவி செய்தல்  
இயங்கும் மின்னை வழங்குதல்

கணவி செய்தல் அதனை இயக்கல்  
கடலில் சென்று வளங்கல் எடுத்தல்  
உடலினாலும் உாத்தினாலும்  
உழைக்கும், உழைப்பே காலும் உசகமாய்



“புத்தியான் பலவான், காலமறிந்து பேசத்தெரிய வேண்டும்  
அப்போதே எத்தச் சூழ்நிலையிலும் தப்பித்துக்கொள்ள  
முடியும்”

### 1. புத்தியுள்ள எலி

அன்று சிறிய எலியின் மகிழ்ச்சி எல்லையில்லாமல் கரை  
பான்டு ஒடியது. “அம்மா இன்றைக்கு நான் போய் யைவிலை  
கீதிரெடுத்துக்கொண்டு வரநன்” என்று தாய் எலியிடம் படுஞ்சிக்  
கூத்தாடி எப்படியோ அனுமதி பெற்றிருந்தது சிறிய எனி தாய் எவி  
அந்தச் சிறிய எலிக்கு பல புத்திமதிகள் கூறி அனுப்பி வைத்தது.  
சிறிய எலியின் தாய் எலியின் சொற்படி முதலில் அரசு மரத்தடியில்  
இருந்த சீகளையாரை சுற்றி வந்து வணங்கியது. பின்னர் அங்கே  
இடந்த சிறிய சிறிய தேங்காய் துண்டொன்றை எடுத்துக்  
கொறித்தது தின்று விட்டு வயலை நோக்கி துள்ளிக் குதித்து ஓட்டத்  
தொடங்கியது. திமிரேன ஏதோ சுத்தம் கேட்கவே அருசிருந்த  
மரத்தின் மேல் ஏற்கொண்டது அந்த சிறிய எனி.

அந்த இனிமையான காலைப் பொழுதில் குரியன் தலை இளஞ்சு  
குட்டுக் கிரிசால் பூமியை குடேற்றியபடி எழுத்து கொண்டிருந்த  
நான் கிளிகளும் புறாக்கனும், கிட்டுக் குருவிகளும் யைவிக் கிண்஠ிக்  
கிடக்கின்ற நெல்மணிகளைக் கொத்தித் தின்பதற்காக கூட்டம்  
கூட்டமாக வந்து வயல்களில் தரை இறங்கிக் கொண்டிருந்தன.  
அருகில் இருந்த குளத்திலே மீன் பிடிப்பற்றக்க கொக்குகளும்,  
பருந்துகளும் வந்து கொண்டிருந்தன. அவை குளத்தைச் சுற்றி  
உட்டமிழுவதும் நீரில் இறங்குவதும் ஏறுவதுமாக இருந்தன. மாடுகள்  
மேய்சலிற்காக நிறை நிறையாக பசும் புந்களை நோக்கி சென்று  
கொண்டிருந்தன. மனிதர்கள் அறவடைக்காக வண்டிகளிலும்.  
நடந்தும் கூட்டம் கூட்டமாகவும் வயல்களை நோக்கி சென்றுகொண்டு  
மிருந்தனர். அநேகமானவர்கள் கையில் வீசாக்குவி போன்ற  
வளைந்த அரிசான் காலைப்பட்டது. புறகளின் பேருள்ள பள்ளித்  
குளிகள் முத்துமுத்தான் குரிய ஒளிக்குதிர்கள் பட்டுப் பிரகாசித்ததை  
கொண்டிருந்தன. இவை பச்சை நிறக் கப்பளத்தில் பவளைக் கந்தகளைப்  
பதித்து வைத்தது போன்றிருந்தது. அருகில் எதுவும் காணப்படாத  
தால் ஒரு முகற் கந்தம் முற்றும் பார்த்துவிட்டு மரத்திலிருந்து  
குறித்து நிலத்தில் ஒட்டத்தொடங்கியது சிறிய எனி.

அது வயலினை அடைந்த போது வயலிடில் நெற்கதிர்கள்  
முற்றிப் பொன் நிறமாகி தகரயிலே தலை சாய்த்துப் படுத்திருந்தன.  
அவற்றிற்கிடையில் சில கொடிகளும் ஆங்காங்கே காணப்பட்டன

அவற்றிலே வண்ண வண்ணப் பூக்கள் பூத்திருந்தன. அலிலே தேசு குடியபதற்சாக வண்ணத்துப் பூசிகளும், தெல்க்காரும் பூஷக்குப்பூ தாவிக்கொண்டிருந்தன. பஸித்துவிகள் பட்டதால் வைக்கோள்கள் சிறிது சரமாகியிருந்தன. சிறிய எலி வயலில் இறங்கி வேகமாக வில் நெற் கூரிக்கை தன் நீண்மான கூரிய பற்களால் அரிந்தெடுத்துக் கொண்டது. அவற்றை வாயிளால் கொன்றி இழுத்துக் கொண்டு ஒடத்தெடாட்டியது. அப்போது அது வேகமாக ஒடியதாலும் ஒரளவு நீண்ட தூரம் ஒடியதாலும் நன்றாகக் களன்றது விட்டது. சிறிது நேரம் இணைப்பாற என்னை ஒரு மரத்திற்கு கீழே தெற் கூரிக்கை வைத்து விட்டு அப்படிபே என்னை மூடிக் கீழ்த்திரை செய்தது.

தீவிரன்று அதன் உடலினை ஏதோ அமுத்துவதைப்போல் உணர்ந்து நிடுக்குறிறு கண் விழித்துப் பார்த்த போது ‘‘மியாவ’’ என்ற சத்தம் அதன் இதயத்தில் ஒன்றி அமுத்தது போல் ஒன்றித்தது. தன் நிலையைய் உணர்ந்த எலி பயத்தால் நடுநடுங்கியது. ஆணால் பூணைக்கோ அப்போது அதிகம் பசியிலை எலைவே ‘‘நான் உண்ணை தின்னப் போகிறேன் என்ன செய்யப் போகிறாய்?’’ என்று சிறிய எலியைப் பார்த்துக் கேட்டது பூணை. ‘‘எப்போதும் விழிப்பாக இருக்க வேண்டும்’’ என்று அம்மா சொன்னது எவ்வளவு சரியாகப் போய் விட்டதற்கான நினைத்துக்கொண்டது சிறிய எலி. பூணைபோ சிறிய எலியை மறுபடியும் மறுபடியும் பயங்குறுத்திக் கொண்டே இருந்தது. அந்த நேரம் எலிக்கு மூன்றில் பொறித் தட்டியது. ‘‘எம்மையிட உடல் பனம் சுடியவர்களை நாம் எமது புத்திசாதுரி பத்தால் தான் வெல்ல வேண்டுமென்று’’ அம்மா எலி சொல்லித் தந்தது சூபகத்திற்கு வந்தது. அதன் மனதில் அருமையான திட்ட மொன்று உதித்தது. ‘‘பூணையாரே நானோ சிறியவன் என்னைத் தின்று உமது பசி தீரப்போவதில்லை எங்கள் போந்தில் என்னை விட பெரிய எலிகள் இருக்கின்றன. அவற்றை உமக்கு உணவாகக் கூறி செய்து தருகிறேன் என்னுடன் வாரும்’’ என்று மிகத் தந்திசமாகப் பேசியது சிறிய எலி. அதைக் கேட்ட பூணை ‘‘நாம் போகாம் ஆனால் என்னை ஏமாற்ற நினைத்தாய் என்றால் உன்னைக் கொன்று விடுவேன்’’ என்று பயமுறுத்திவிட்டு அழைத்துக் கொண்டது பூணை. சிறிய எலியோ ‘‘எப்படியும் காத்தான் போகிறோம் ஒருமுறை துணிந்து செயலாற்றிப் பார்ப் போம்’’ என்று நினைத்துக் கொண்டது,

பூணையும், சிறிய எலியும் பொந்து இருக்கும் மரத்தடியை நேர்க்கிச் சென்றன. எலி தப்பி விடாமல் இருக்க பூணை மிகுந்த எண்ணிப்புடன் நடந்து கொண்டது. அவை பொந்திற்கு அருகில்

வந்தும் சிறிய எலி தன் நாய்க்கு உட்டும் சினங்களைக்கூடிய வகையில் தான் பூணையிடம் அசப்பட்டிருப்பதைத் தெரிவித்தது. திட்டிரென் ‘‘பொது’’ என பூணைக்கு பின்னால் விழுந்தது. அந்த ஒளிமாக நூண்டப்பட்ட பூணை தன்னை அறியாமலே சிறிய எலியிட மீதிருந்த பிடியை விட்டுவிட்டு சத்தம் கேட்ட திசையை நோக்கித் திரும்பியது. அச்சந்தீப்பத்தை பயன்படுத்தி சிறிய எலி ஒடிச் சென்று பொந்திற் குள் ருறைந்து கொண்டது. கீழே விழுந்த தாய் எலியும் ஒடிச் சென்று மரத்திலிருந்த பொந்திற்குள் ஒளித்துக் கொண்டது. அந்தப் பொந்தின் வாசல் மிகவும் சிறியதாக இருந்ததால் பூணையாக அதிகுன் நுக்கையை மூடியவில்லை. எனவே சிறிய நேரம் காத்தி ருந்து விட்டு ‘‘என் பேராசைப் புத்தியசல் கெட்டேன்’’ என்று தன்னைத்தானே நொந்தபடி அங்கிருந்து போன்று அதன் பின் சிறிய எலியிடம் வந்த தாய் எலி ‘‘தம்பி புத்திமான், பலவான் எப்போதும் காலம் அறிந்து பேசத் தெரிய வேண்டும். அப்போதே எம்மாக எந்தச் சூழ நிலையிலும் தப்பிக்கொள்ள மூடியும்’’ என்று புத்திமதி கூறியது.

‘‘ஒரு சிலரின் தியாகங்களினாலேயே மற்றவர்கள் இந்தப் பரந்த உலகில் நிம்மதியாக வாழுகின்றவர் அவ்வாறால் வர்களே தியாகிகளாகவும், மகான்களாகவும் விளங்குகின்றனர்.

## 2. சிறிய மீனின் தியாகம்

அந்த ஆண்டு பெய்திருந்த பருவ மழையால் அந்தக் குளம் மூழுவதும் மேடுப்பளம் இன்றியதாக காட்சி அளித்துக்கொண்டிருந்தது. விரித்து வைத்த பச்சை கப்பளத்தில் இருக்கும் கருக்கங்கள் போல காற்ற குத்தத் தாங்குடிய போதெல்லாம் சிறிய அலைகள் எழுந்து ஒடிப்போய் ஒள்ததின் கரையிலே மூட்டி காலையில் போயின. கோடை காலத்தில் வெய்யிலுக்கு காய்ந்து காங்கில்போ விருந்த தாயரைக் கொடிக்கொல்லாம். தன்னீரைக் கண்டதும் மீண்டும் துளித்து தம் இலைகளை நீரில் மிதக்கவிட்டபடி நீந்திக் கொண்டிருந்தன. காற்றினால் எழும் அலைகள் அவுக்குப்பிரும் உருண்டோடின சில நீங்கொக்கங்கள் நீருக்குள் மூழ்குவதும் பேசுவார் சிறிது தூரத்தில் தலை-ஏய்க் காட்டுவதமாக வேடுக்கூக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. வாளிலிருந்து பட்டுத் தெறித்த குரியக் கதிர்கள் நீரில் ஜூலித்துக் கொண்டிருந்தன. கோடை காலத்தில்

இருந்த சிறிதவான நீரிலே எப்படியோ தப்பிப்பிழைத்து இருந்த மீன்களெல்லாம் இப்போது மகிழ்ச்சியிலே ஆள்ளிக் குதித்தன. புதிதாக நிறைய மீன் குஞ்சுகள் பிற்றிருந்தன. எல்லா மீன்களும் எல்லை தேர வெய்யிலின் தகதப்பை அனுபவிப்பதற்காக நீரின மற்பரப்புற்கு வந்து தமது உடலினை குடுகாட்டிக் கொண்டிருந்தன.

அப்போது எங்கிருந்தோ வந்த கொக்கொன்று குளத்தின் நடுவில் இருக்கும் பாறையின் மேல் வந்து ஆடாமல் அசையாமல் நிறை கொண்டிருந்தது. சில மீன் குஞ்சுகள் அதன் அருகில் பேசு போதும் அது அப்படியே ஆடாமல் அசையாமல் நிறை கொண்டிருந்தது அந்தக் குளத்தில் வசித்து வந்த ஆழமொன்று கொக்கின் அருகில் வந்தது. “ஒன் இன்று மீன் ஒன்றும் அகப்படவில்லையா? அது தான் ஆடாமல் அசையாமல் நின்று தவம் செய்துகொண்டிருக்கிறா?” என்று கேட்டது ஆழம். “அதொன்றுமில்லை இனி மேல் தாவர உணவுகளை மட்டுமே உண்டு புண்ணியம் தேடப் போகிறேன். அதைச் சொல்லத்தான் வந்தேன் யாரும் அருகில் வரவில்லை. நல்லவேண்டும் வந்தீர்” என்று சொன்னது கொக்கு வரவில்லை. நல்லவேண்டும் வந்தீர் என்று கொக்கு வரவில்லை. அதை உண்மை என்று நம்பிய ஆழம் எல்லாமிடத்திலும் இந்தச் செய்தியைப் பரப்பி விட்டது. இதைக்கேட்ட மீன்கள் எல்லாம் மகிழ்ச்சியில் ஆர்ப்பரித்தன. ஆனால் இந்த மகிழ்ச்சி நெடுநாட்கள் நீடிக்கவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் பெரிய மீன்கள் பசு காணாமல் போயின.

ஒரு நாள் குளத்தின் அடியில் ஒரு தாய் மீன் சிறிய மீனைப் பார்த்து ‘நீ அடுத்த குளத்திலுள்ள பெரியமொவிடம் போனால் நல்லது, இங்கே தின்மொரு மீன் காணாமல் போகிறது’ என்று சொன்னது. அதைக்கேட்ட சிறிய மீன் ‘நான் இந்தக் குளத்திலேயே பிறந்தவன் இங்குள்ள உணவுகளையே உண்டு வளர்ந்தவன். நான் இதை விட்டுக் கோகமாட்டேன்’ என்று உறுதிபடக் கூறியது. ஆனாலும் மீன்கள் காணாமல் போவது திற்கவேயில்லை. ஒருநாள் கொக்கு மீன்களைப் பிடித்துக்கொண்டு போவதை சிறிய மீன் பார்த்தது. உடனோயே அதற்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. அதன்படி அன்று தான் கண்ட சம்பவத்தை எல்லா மீன்களிடமும் சொல்லியது மற்ற மீன்கள் பயந்து நடுங்கின. இனிமேல் இங்கீ எப்படி வாழ்வதென்று அழுது புயர்பின.

வழக்கம் போல மீன்களைப் பிடிப்பதற்காக கொக்கு வந்து காதிருந்தது. ஆனால் சிறிய மீனின் திட்டப்படி அதைத் தவிர வேற்றந்த மீனும் கொக்குக்கு அருகே போகவில்லை. நீண்ட ஓரும் காதிருந்த கொக்கு சிறிய மீனைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய்த் தின்றது. கடைசியில் இருந்து போனது அதற்கு காரணம் அந்த

சிறிய மீன் கூடுப் பாசியை திருக்கிறந்ததால் மீனின் உடலில் விஷம் காற்றிருந்தது. அதனால் அதை உண்ட மோக்கும் இறந்து போனது கூடுமைக் கோவிப்பட்ட மற்றைய மீன்கள் சிறிய மீனுக்காக கண்ணாச் சொரிந்தன. அதன் தியாகத்தை எண்ணி நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தன.

‘இருவர் மற்றவர்களைவிட விதத்தியாசமாக இருக்கிறார் என்பதை மட்டும் வைத்து அவரது திறமையை மதிப் பிட முடியாது தகுதிக்கும் பதவிக்கும் தொடர்பு இருக்க வேண்டும்’

### 3. குதிரை மன்னாள்

ஒரு நாள் நாட்டிலிருந்த விலங்குகளெல்லாம் ஒன்று கூடின காட்டிலிருக்கும் விலங்குகளிற்கெல்லாம் கிங்கம் அரசனாய் இருப்பது போல் எங்களிற்கும் எங்களுடைய பிரச்சனைகளை முறையிட ஒர் அரசன் தேவை என்றன. யார் அரசனாவது என்று அவற்றிற்கு இடையே ஒரே போட்டி எல்லாம் ஒன்றுடனொன்று சண்டையிட்டு மிகவும் கண்டித்து சோந்து போயின. அப்போது அந்த வழியாக நாரியான்று வந்தது. அது இவைகளின் பிரச்சனையை அறிந்ததும் தன்னால் தீர்த்து வைக்க முடியும் என்று கூறியது. அதற்கு எல்லா விலங்குகளும் சம்மதித்தன.

நளி எழுந்து பேசத் தொடங்கியது. ‘‘நன்பர்களே சிங்கம் எங்களிற்கு மன்னாக இருக்கக் காரணம் அதனிடமுள்ள தன்மை பிக்கையும், உடல் வலிமையும் தான் எனவே உங்களில் அவ்வாறு விசேட இயல்பு கொண்டவர் யாராவது இருந்தால் அவ்வாற மன்னாக்கலாம். ‘‘நீங்கள் எல்லோரும் உங்களிற்குரிய விசேட இயல்பு களை எங்குச் சொல்லுங்கள்’’ என்று பேசி முடித்தது நளி.

‘‘நான் எல்லோரிலும் பலமானவன் என்றது ஏருமை’’ ‘‘நான் மட்டும் ஒரைந்தவனா?’’ என்றது மாடு. ‘‘நான் அழகானவன்’’ என்றது பூனை. ‘‘அப்படியென்றால் நான் அழில்லாதவனா?’’ என்றது முயல். ‘‘நான் நன்றியுள்ளவன்’’ என்றது நாய் ‘‘நாங்கள் நன்றி கெட்வர்ங்களா? என்று பதிலுக்கு கேட்டது ஆடு. இப்பு அவ்வதை மக்குள் கடும் விளாதத்தில் கடுப்படன. அப்போது ஒரு கழுதை எழுந்து ‘‘நான் காதிதம் தின்போன்’’ என்றது. ‘‘நாமும் இப்போது காதிதம் தின்போம்’’ என்ற மாடுகள் இறுதியாக குதிரை வந்தது. ‘‘நான் எல்லோரிலும் அழகானவன், வேகமாக ஒடக்கூடியவன், ‘‘நாய் பையந்துபோன கொள்ளன மட்டும் தின்பேன்’’ என்றது. உடினை

நரி “ஆகா! மூன்று நாளம் உடைய இவரே உங்கள் மன்னன்” என்று அதையே மன்னாக்கி விட்டுப் போனது.

சில நாட்கள் போல மீண்டும் நாட்டில் கடும் வரட்சி ஏற்பட்டது. அதனால் எங்கும் ஒரே பஞ்சம். எனவே எவ்வள விவங்குகளும் தங்கள் மன்னான் குதிரையிடம் தங்கள் குறையினை முறையிடப் போயின். எவ்வள விவங்குகளும் ஒன்றாக வருவதைப் பார்த்த குதிரை “என்ன என்வேசரும் ஒன்றாக வந்திருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டது. “இங்கு கடும் வரட்சி அதனால் எங்களுக்கு உணவு கிடைக்க தாவது வழி செய்ய வேண்டும்” என்று எவ்வள விவங்குகளும் கேட்டுக் கொண்டன. அதைக் கேட்ட குதிரை சிறிது நேரம் போசித்துவிட்டு “அதனால் என்ன என்னைப் போல, காய்த்த கொள்ளுத் தின்னைப் பழுதீவிட்டால் பிரச்சினை தீந்தது” என்றது குதிரை இதைக் கேட்ட விவங்குகள் கோயத்துடன் குதிரையை அடித்துத் தூத்தின.

“துண்ப வேண்டியேயே உண்மையான நண்பனை அறிய வாம். நட்பு என்பது வெறும் புறத்தோற்றுத்திலும் வாய்க் கொல்லிலும் மட்டும் தங்கியிருப்பதல்ல, அது உண்மையான அக நட்பாக இருக்கவேண்டும்”  
அகம் = உள்ளம் / மனம்

#### 4. உண்மையான நட்பு

ஒரு காட்டில் ஒரு நாடும், ஆடும், பூண்டியும் நண்பர்களாக இருந்தன. ஆடு பகலிலே புல்வெளியில் புல மேழும் நாய் எங்காவது கிடைக்கும் இறைச்சி மற்றும் உணவுகளைத்தேடி உண்ணும். பூண்டை வது கிடைத்தால் பிடித்து உண்ணும் இல்லா விட்டால் ஆடு சிறிதனவு பால் கொடுக்கும் அதனால் குடித்து விட்டு பேசாமல் மரத்தில் ஏறிப் படுத்து தாங்கிக் கொள்ளும் ஒரு நாள் ஆடும் நாடும் இரைதேடி விட்டு வந்த போது பூண்டியுடன் புதிதாக நரி ஒன்றும் வந்திருந்ததை கண்டன. “யார் இவர்?” என்று நாய் பூண்டியைப் பார்த்துக் கேட்டது இவரா நமது புது நண்பர், மிகுந்து புதிச்சாலி இவருடைய உறவினர் ஒருவர் அரா-ணிடப் பற்றிரியாக இருக்கிறார். இவரை மனிதர்கள் விரட்டி அடித்ததால் பயந்து போய் வந்து என்னிடம் உதவி கேட்டார். இங்கேயே இருக்கச் சொல்லி விட்டேன்” “நம்மிடம் கேட்காமல் இவரை எப்படி நண்பனாக்கினீர்?” என்று கேட்டது நாய். பூண்டையோ அதைக் கவனிக்காமல் “ஆடே இன்ற எனக்கு பால் வேண்டும்” என்று கேட்டது. ஆடு சிறிதனவு பாலை

கொடுத்தும் குடித்து விட்டு பேசாமல் வழக்கம் போல் மரத்தில் ஏறிப் படுத்துக் கொண்டது. “இந்த ஆட்டியை என்றாவது ஒரு நாள் என் உணவாக்க வேண்டுமென்று” நரி மனிதிற்குள் வணக்குப் போட்டுக் கொண்டது. வழக்கம் போலவே சில நாட்கள் கழிந்தன.

ஒரு நாள் “நாங்கள் இந்தக் காட்டிலேயே நீண்ட காலமாக இருந்து விட்டோம் ஒருமுறை நாட்டிற்குப் போய் வரவாமா?” என்று கேட்டது ஆடு. அதற்கு உடனேயே நாய் சம்மத்தை தெரிவித்தது. பூண்டையோ அமைதியாகவே எதுவும் பேசாமல் இருந்தது. “என்ன புண்ணப்பாரே போசிக்கிறீர்?” என்று கேட்டது ஆடு. “ஒன்றுமில்லை என்னால் நீண்ட தூரம் நடக்க முடியாது. என்றால் சோம்பேறித் தனத்தை கொட்டித் தீர்த்தது பூணை.” “நீர் அதற்காக போசிக்கக் கேட்கவிக்கலை உம்மை நானே என முதுகில் தூக்கிக் கொண்டு போசிரேன்” என்று மகிழ்ச்சியிடப் பொன்னது ஆடு. “நரியாரே என்ன கடும் தீந்தனை?” என்று நரியைக் கேட்டது நாய் “நான் வருகிறேன் நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் எனக்குச் சரிதான்” என்றது நரி. அடுத்த நானே என்வோரும் ஊரை தோக்கி நடக்கக் கொட்டங்கின்ற. பூணை மட்டும் ஆட்டின் முதுகில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டது.

காட்டின் எல்லையை அடைந்ததும் நால்வரும் சிறிது நேரம் இளைப்பாறினர், அப்போது “எனக்குப் பகிக்கிறது” என்றது பூணை நீர் போய் ஏதாவது பிடித்துத் தின்று விட்டு வாரும்” என்றது ஆடு “நீங்கள் அதுவரை கொக மாடுக்களா?” என்று பதிலுக்குக் கேட்டது பூணை “இவ்வை, நீர் வரும் வரை காத்திருக்கிறோம்”, என்றது ஆடு. “இடம் தெரியாத இடத்தில் எங்கே போய்? என்ன பிடிப்பது?” என்று கேட்டது பூணை “உம்மாக் எப்போது பிடிக்க முடியும்?” என்று கேட்டது நாய். “சரி, சரி உண்டை போடா நீர்கள்” என்று சமாதானம் செய்தது ஆடு. “சரி தான் போம் சமாதானம் செய்யும் நீர் சிறிது பால் தரக் கூட்டது” என்று கேட்டது பூணை. “இன்று நான் நடந்து கண்தது விட்டதால் பால் தர முடியாது” என்றது ஆடு. “அப்படியென்றால் நான் உங்களுடன் வரவில்லை. ஊரைச் சுற்றிப் பார்ப்பதால் எனக்கு என்ன பயக்கு?” என்று கோபமாகக் கூறிவிட்டு ஒடி மறைந்தது பூணை. “பார்த்தீர்களா பால் இல்லை என்றதும் பறக்கிறார் பூணையார்” என்றது நரி.

“சரி நாம் போய் ஊரைச் சுற்றிப் பார்ப்போம்” என்றபடி எழுந்து நாய் முன்னே கெவ்வி ஆடும், நரியும் அதன் பிள்ளையை சென்றன. நேரம் நண்பகலைத் தாங்கிடக்கொண்டிருந்தது. மூன்றும் ஊரைச் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு அற்றங்களைக்கு வந்து நீர்

“எந்தப் பலத்திலும், பலவீனம் இருக்கும். அதைக்கண்டு பிடித்து விட்டான், அந்தப் பலத்தை வெள்ளு விட்டாம்”

## 5. பலமும் பவவினமும்

அன்றைய காலை நேரத்துக் குரியன் தன் இளம் பொறுக்கிர்களைப் பரப்பிக் காட்டினை துயில் எழுப்பினான். சலசலத்து கூடும் காட்டருவி காலைநேர பூபாளம் பாடிக்கொண்டிருந்தது. பறவைகள் தம் இனிய குரல்களால் காஸம் பாடி காலைப் பொழுத மலிழ்ச்சி பொங்க வரவேற்றன. இந்த காலை மேரத்து கைத்தினை அலுப வித்தபடி பசித்ரா மான் கூட்டமொன்று பசம் புற்றள் நிறைந்த வெளியினை தோக்கிச் செல்லுன. சிறிது மேரத்தில் தமிழை மறந்து மேங்கலில் ஈடுபட்டிருந்த வேளையில் அருளிலிருந்த மரத்திலிருந்து ‘ஏ ஏ’ வெள ஒலி எழுந்தது. அந்த ஒலியைக் கேட்டு மான்கள் தலையை உயர்த்திப் பார்த்தபோது, கூட்டத்திலிருந்த மானென்று புலியொன்றின் குறி தவறாத பாய்ச்சிலிருகு அகப்பட்டு இறைக்கித் துண்டாகிக் கிட்டத்து. சௌகரைய மான்கள் இங்கப் பார்த்ததும் தக்கை அறியாமலே ஒட்டம் பிடித்தன. அந்த இனிய காலைப் பொழுது கேரமாக மாறியது.

என்கொ மான்களும் பயத்தில் மிரட்டான. மான் குட்டிள் தங்கள் தாயின் கால்களுடன் ஓட்டிக்கொண்டு நிறைந்தன. ஆன்மான்கள் தங்கள் கிளைக் கொட்டுப்படை ஆட்டி ஆட்டி சுற்றுப் புறத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தன. அன்றைய பொழுது அவ்வாறே பதற்றந்துடன் கழித்தது. அடுத்த நாள் காலை ஒரு மான் கூட மேங்கலிற்குப் போகத் தயாராய்வில்லை. நேரங்கை சம்பவம் அப்படியே அவற்றின் அடிமைத்தில் உறைந்து போலிருந்தது. இன்றும் பலி குறி வைத்துக் கொத்திருக்கும்என்ற அஸ்திருக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

அந்தக் கூட்டத்தின் தலைவன் மான் மிகவும் புத்திசாலி நெருக்கடிகளிச் போது பதறாமல் பயப்படாமல் நிதானமாகவும் வேகமாகவும் முடிவெடுக்க வல்லது. எப்படியும் தன் உடல் பலத் தினால் புலியினை வெல்ல முடியாது. என்று உணர்ந்த அது தன் புத்திப் பயத்தால் ஏதாவது செய்தால்தான் முடியும். என்று கணக்குப் போட்டுக் கொண்டது. அப்போது அதனாலுகே இன்னொரு மான் வந்தது. அது தலைவன் மானைப் புணிவிட்டன வணங்கி ‘ஜியா நாங்கள் வேறு காட்டிற்குப் போனால் நான் தப்பி பிழைக்க முடியும் என்று நினைக்கிறேன் நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?’ என்று கேட்டது அந்த மான். சிறிது நேரம் நிந்தனை செய்து விட்டு தலைவன் மான் பேசத் துவங்கியது.

“தப்பி நாம் பரம்பரையாக வாழ்ந்துவரும் காடு இது. அதை விட்டு விட்டு என்கே போவது? சளி அப்படியே போனாலும் ஆத்து வராது என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்? எம்மிடம் உடல் பலம் இல்லை. ஆனால் மனோ பலமும், அறிவும் இருக்கிறது. எந்தப் பலத்திலும் பலவீனம் இருக்கும் மறந்து பேகாதே’ என்று கூறிச்சீட்டு நீண்ட நேரம் அமைதியான ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குப் பின்பு ஒரு முடிவிற்கு வந்தது தலைவன் மான்.

அடுத்த நாள் மான் கூட்டத்தினை மலைக் குன்றுகளின் நடுவிலில் இருந்த ஓர் புல் செல்கிக்கு கூட்டச் சென்றது தலைவன் மான் “இங்கே பலி வராதா?” என்று கேட்டது ஓர் மான் “இல்லை வராது” என்றது தலைவன் மான் “ஏன்?” என்று கேட்டது இன்னொருமான். “புலியினுடைய பாதங்களின் அடிப்பாகம் மிகவும் மெங்கையானது எனவே அதனால் காடு முரடான கற்களின் கேல்நடக்க முடியாது எம் பாதங்களில் வலிமையான குழம்புகள் உண்டு. இதனால் நாம் இலகுவாக தப்பிச் சென்று விட முடியும்” என்று விளக்கமளித்தது. தலைவன் மான். அதனை மற்றைய மான்கள் பசராட்டின. பின்னர் எவ்வித தொல்லையும் இன்றி வாழ்ந்து வந்தன.

“எந்தக் காரியத்தை செய்யத் தொடங்க முன்னரும் அதனால் ஏற்படும் விளைவுகளை ஆராய்ந்து பார்த்தே தொடங்க வேண்டும். அப்படியல்லாமல் அவசரமாக செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணிச் செயற்பட்டால் அது அழிவையே கொடுக்கும்”

## 6. அவசரத்தால் வந்த ஆபத்து

ஒரு காட்டில் ஓர் பானைக் கூட்டம் வாழ்ந்து வந்தது. அந்தக் கூட்டத்தில் ஆண் யானாகள், பெண் யானங்கள், யானைக் குட்டிகள் என்பன இருந்தன. அவைகளுக்கெல்லாம் ஒரு தலைவன் யானை இருந்தது. அதுவே அந்தக் கூட்டத்தை வழி தட்டி சென்றது. அதன் தந்தங்கள் நீண்டு வளைந்து மிகவும் பலமான வையாக இருக்கும். அதன் துக்கிக்கையோ மிகவும் பலமாகது. பெரிய மரக் கிளைகளைக் கூட சர்வசாதாரணமாக ஒடித்துப் போடும் வல்லுமை படைத்தது. அவ்வாறே குட்டி யானங்களுக்கு நல்ல உணவு கொடுத்தும் வந்தது. ஆற்றிலே நீச் பருக முன் அருகில் ஏதாவது பகல் விலங்குளை இருக்கின்றவை என்ப பார்த்த பின் வரே மற்றைய யானங்களை நீர் அருந்த ஆற்றில் இருங்க அலு

மதிர்கும் எப்போதும் தன் கூட்டத்தைக் காப்பாற்றுவதில் மிகவிழிப்பாக இருக்கும். அந்த தலைவன் யானைக்கு வயது முதிர்ந்து போன்றால் அந்தக் தலைவனைப் பதவியை வேறோர் யானையிடம் ஒப்படைக்க வேண்டிய தேவை தலைவன் யானைக்கு ஏழுந்தது. அந்தக் கூட்டத்தில் பல பலமான யானைகள் இருந்தமையால் எதை தலைவனாக நியமிப்பது என்று தெரியாமல் குழுமபிப்போய் இருந்தது தலைவன் யானை.

அந்தப் பிரச்சினையை தீர்த்து வைப்பதற்கான அரியசந்தரப்ப மொன்று தானாகவே வந்து சேர்ந்தது. வேறோர் கூட்டத்தை சீர்ந்த யானையான்று இந்த யானைக் கூட்டத்தை நோக்கி வெறி கொண்டு ஒடிவந்து கொண்டிருந்தது. இதனைப் பார்த்த தலைவன் யானை 'எனக்கு வயது முதிர்ந்து விட்டதால் என்ற உற்பத்தி குன்றி விட்டது. எனவே உங்களில் யாராவது ஒவ்வர் அதனைத் தாக்கி விட்டுங்கா' என்றது. ஆனால் ஒரு யானை கூட முன்னே ஒரு அடி எடுத்து வைக்கவில்லை. குட்டி யானைகள் பயத்தால் தாய் யானைகளின் கால்வளிற்கு இடையில் சென்று நின்று கொண்டை இதைப் பார்த்ததும் தலைவன்யானை தானே சங்கைட விடத் தயாரானது. அப்போது திடிரெண் ஓர் இளம் ஆண் யானை தான் கூட்டத்திலிருந்து பறப்பட்டு வெறி கொண்ட யானையை எதிர்க்க ஒடியது. அதனால் கால்கள் நிலத்தில் மோதியதால் புழுகிப் படவும் எழுத்தது இரண்டு யானைகளின்தும் பின்றலால் காடே அதிர்ந்தது. இரண்டு பெரிய கரிச் மலைகள் ஒன்றுடையான்று மோதுவதைப் போல இரண்டும் பயங்கரமாகச் சண்டையிடத் தொடங்கின. ஒன்று மற்றொன்றை கும்பிக்கையால் கழற்றி அடித்தது. ஒன்றின் தும்பிக்கையை மற்றொன்று பற்றி இழுத்தது. இதனால் எழுந்த புழுகிப் படவும் அந்த யானையை மறைத்துவிடும் அளவிற்கு சென்றது. இதையெல்லாம் அந்த யானைக் கூட்டத்தின் ஏனைய யானைகள் வைத்துக்கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தன. திடிரெண்று கூட்ட திடிரெண் தந்தக்கால் குத்தியது. இதனால் ஏற்பட்ட பெரிய காலத்தால் குருதி கொப்பவித்து பாட்டத்து. அத்துடன் வெறி கொண்ட யானை சண்டையை நிறுத்தி விட்டு பின்றியபடியே காட்டுக்குன் ஒடி மறந்தது. அதைக் கண்ட தலைவன் யானை அந்த இளம் யானையைப் பாராட்டி அதனையே அந்தக் கூட்டத்தின் தலைவனாக நியமித்தது.

அந்த வருடம் கூட்டில் ஒடும் வரட்சி ஏற்பட்டது. இதனால் யானைக் கூட்டம் அந்தக் காட்டிலை விட்டு வேறு காடு நோக்கிச் சென்றது. அவை நீண்ட தூரம் தடத்ததால் மிகவும் இனைத்துப்

மோயிருந்தன. நீர்த்தாஸம் அவற்றை வாட்டிக் கொண்டிருந்தது. அப்போது அவற்றின் எதிரே குளம் ஒன்று இருப்பதைக்கண்ட யானைக் கூட்டம் மகிழ்ச்சி போங்க அதனை நோக்கி விரைவாகப் போனது. வெறிகொண்ட யானையிடம் மோதிய அந்த இளைய ஆண் யானை முதலில் சென்று குளத்தில் இறங்கியது தன் தும்பிக்கையால் நீரை உறிஞ்சத் தொடங்கியதும் அதன் காலை ஏதோ கொல்வி இழுப்பதை உணர்ந்தது. பயந்து போய் காலை விடுவிக்கு முற்றித்தும் பயன் இல்லாமல் போனது அப்போது தான் முன் பின் யோசியாமல் குளத்தில் காலை வைத்ததன் விளைவு தெரிய ஆரம்பித்தது. முதலை ஒன்று அகன் காலைப் பிடித்து மெதுமெதுவாக குளத்திற்குள் இழுத்துக் கொண்டிருந்தது. நிலமையை உணர்ந்த யானை மிகவும் சுத்தமாகப் பின்றியது. இதனைக் கேட்ட மற்றைய யானைகள் எக்ஸிக்ஷன் அடைந்தது அப்படியே நின்று கொண்டன. உடனே முன்னைய தலைவன் யானை விரைவாக செபற்றத் தொடங்கியது. பெரிய மரக்குறிந்தியோன்றைத் தாக்கி முதலையின் தலையில் போட்டது அதனால் முதலையின் பிடி தளர்ந்ததும் இளம் யானை காலை விடுவித்துக் கொண்டு வரபேறியது. 'தம்பி, எதிலும் எப்போதும் வேகம் மட்டும் இருந்தால் போதாது விவேகமும் கூடவே இருக்கவேண்டும். எந்தக் காரியத்தை ஒய்யும் போதும் நஷ்மை தீயகளை ஆராய்ந்து செய்தால் அதில் வெற்றி பெறுவாம்' என்று அறிவுரை கூறியது முன்னைய தலைவன் யானை அதன் படியே இனிமேல் நடப்பதாக இளைய தலைவன் யானை ஒப்புக்கொண்டது.

'வினாக தற்பெருமை கொள்வது தன்னுடையதானே அழித்துக் கொள்வதற்கு சமனாகும்'

## 7. தலைக்கனம் கொண்ட தவணை

அந்தக் காட்டாறு மிகவும் அமைதியாக ஆணால் வேகமாக ஒடிக் கொண்டிருந்தது. அதன் கரையில் ஆயை ஒன்று தன் அங்கங்களை எவ்வாம் உள்ளே இழுத்து வைத்தபடி ஒய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அப்போது ஆற்றுக்குள் இருந்த துள்ளிப் பாய்ந்து வெளியே வந்த தவணையொன்று ஆயைக்கு அருகில் வந்ததும் 'ஆயை யாரோ ஏன் இப்படி சோஷபேறித்தனமாக எப்போதும் தாங்கிவழிந்து கொண்டிருக்கிறீர்? என்னைப் பாரும் நீர்லும், நிலத்திலும் எப்போதும் உற்சாகபாகத் துள்ளித் திரிவேண்' என்று வீரியபு பேசியது தவணை. ஆயை தன் ஒட்டிற்குள் இருந்த தலையிலை வெளியே

நீடி “ஓ நீரா இப்படி இரைகிறீர். என்ன விடயம்?” என்று அடக்கமாகக் கேட்டது. “என்ன உழுமூடைய சோமபேறித்தனத் திற்கு இயாயம் காற்பிக்கிறீரா?” என்று கேட்டது தவணை.

“என் ஒடுதான் எனக்கு வீடு, இதற்குள் இருப்பதே எனக்குப் பாதுகாப்பு, ஒருநாள் நான் மீன் பிடிப்பவர்களின் வலையில் சிக்குப் பட்டு விட்டேன். அப்போது என்னை ஒட்டிற்குள் ஒடுக்கிக் கொண்டேன். இதனால் மீன் பிடிகாரர்கள் என்னை வெறும் ஒடிடன்று என்னை தூக்கி அப்பால் போட்டு விட்டார்கள். அதனால் நான் தப்பிப் பிழைத்துக் கொண்டேன். இது இறைவன் எனக்குத் தந்த பாதுகாப்புக் கவசம்” என்று கூறி முடித்தது ஆனால்.

“நீர், என்ன சொன்னாலும் சோமபேறி சோங்பேறி தான் என்னைப் பாரும் நான் சுறுசுறுப்பானவன், நீரிலும், நிலத்திலும் குறிப்பிக்காமல் என் இரையை வீழ்த்துவேன். என்னுடைய போட்டிக்கு வருகிறீரா?!” என்று கேட்டது தவணை. “நான் சோமபேறி அல்ல அடக்கத்திற்கு உதாரணமாக மனிதர்கள் என்னையே குறிப்பிடுவார்கள். என்ன போட்டி வைக்கப் போகிறீங்கி” என்று கேட்டது ஆனால் “அதோ தெரிகிறது மரம் அதையார் முதலில் அடைவது என்பது தான் போட்டி” என்று சொன்னது தவணை “சரி என் முன்னோர்கள் முயன்ற முயலையே வென்றிருக்கிறார்கள், நானும் முயன்று பார்ப்பேன்” என்றது ஆனால். பேரட்டி தொடங்கியதுக் கூட தவணை துள்ளிக்குதித்து வேகமாக பாய்ந்தது அப்போது புதரில் மறைந்திருந்த பாக்பொன்று தவணையைப் பிடித்து விழுங்கியது. “வீன் வீம்பால் அழிந்தது தவணை பாவம்” என்று தவணைக் காக கண்ணீர் விட்டது ஆனால்.



விசாலா அச்சகம்

238, கண்டி வீதி

வவுனியா